

Список використаних джерел:

1. Андреев, А.А., Солдаткін, В.І. Дистанційне навчання: сутність, технологія, організація [Текст] - М.: Вид-во МЕСІ, 2000
2. Кларін М.В. Інновації у навчанні. Метафори та моделі. К.: "Наука", 2003
3. Полат, Є.С. Дистанційне навчання [Текст]/Є.С. Полат, М.В. Моїсеєва, А.Є.Петров; за ред. О.С. Полат - 3-тє вид., Перераб. та дод. - М.: Владос, 2005

Карпенко Надія Олександрівна

*доцент кафедри мовної підготовки ННІМО ХНУ імені В.Н. Каразіна,
кандидат філологічних наук, доцент
e-mail: nkarpenko1983@gmail.com*

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ ЯК МЕТА НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Викладання дисципліни «Іноземна мова» для здобувачів вищої освіти першого курсу англomовної форми навчання здійснюється відповідно до Стандартизованих вимог до рівнів володіння українською мовою як іноземною з метою підготовки фахівців за спеціальністю 222 «Медицина» та сучасної концепції викладання української мови як іноземної.

Вивчення дисципліни «Іноземна мова» визначається такими завданнями:

1) оволодіння іноземними студентами вміннями в перцептивних і продуктивних видах мовленнєвої діяльності в навчально-професійній та соціокультурній сферах спілкування; 2) здобуття іноземними студентами мовних і професійно орієнтованих знань для реалізації комунікативної мети й задоволення особистих комунікативних потреб у навчально-професійній та соціокультурній комунікативних сферах [1].

У зв'язку з цим навчання української мови має практичну мету: формування в іноземних здобувачів вищої освіти комунікативної компетентності, що ґрунтується на комунікативних уміннях, сформованих на основі мовних знань і навичок.

Під комунікативною компетентністю традиційно розуміють здатність здійснювати спілкування через мову, тобто передавати й обмінюватися інформацією в різноманітних ситуаціях відповідно до мовних і мовленнєвих норм та комунікативної поведінки.

Основою формування комунікативної компетентності є опанування системи української мови й оволодіння фонетичними, лексичними та граматичними навичками. Сформованість цієї компетенції виявляється в процесі спілкування.

Складовими комунікативної компетентності є такі: вміння читати, розуміти та відтворювати тексти соціально-побутової, соціокультурної та навчально-професійної сфери; вміння продукувати невідповідне та відповідне висловлювання для вирішення нескладних комунікативних завдань у різних сферах діяльності; вміння письмово оформлювати інформацію відповідно до мовних норм.

Отже, комунікативний підхід до вивчення української мови передбачає насамперед формування мовленнєвих умінь. Саме тому при навчанні мови іноземних студентів тексти для читання та обговорення, теми, проблеми, мовленнєві завдання мають бути спрямовані на формування різних видів мовленнєвої діяльності, розвиток навичок та вмінь, щоб забезпечити використання іноземної мови як засобу спілкування, навчання, здобуття освіти.

Методикою викладання іноземної мови на кожному занятті передбачено виконання чотирьох видів навчальної діяльності, зокрема аудіювання, читання, письмо, говоріння. Використання цих видів роботи на кожному занятті є обов'язковим, але їх співвідношення варіюється залежно від теми, мети заняття та комунікативних потреб студентів-іноземців.

З огляду на те, що комунікація є основною метою використання мови, то всі вправи й завдання повинні бути наближені до умов комунікативного спілкування та відбивати стандартні життєві ситуації, тобто мати практичне застосування в процесі комунікації. Комунікативність як основна категорія

лінгводидактики передбачає використання мови на будь-якому рівні володіння мовою. Цим досягається результативність вивчення мови.

Список використаних джерел:

1. Ушакова Н.І., Алексєєнко Т.М., Кушнір І.М. Робоча програма навчальної дисципліни «Іноземна мова» (для іноземних студентів 1 курсу англomовної форми навчання освітньо-професійної програми підготовки другого (магістерського) рівня вищої освіти; галузі знань 22 «Охорона здоров'я»; спеціальності 222 «Медицина»; освітньої кваліфікації «Магістр медицини»; професійної кваліфікації «Лікар»). Харків: ХНУ імені В.Н. Каразіна. 2020. 13 с.

Кизименко Оксана Миколаївна

заступник директора з НВР

Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №142

Харківської міської ради Харківської області

e-mail: domanovskaia@ukr.net

ВІДРОДЖЕННЯ НАРОДНИХ ЗВИЧАЇВ І ТРАДИЦІЙ ЗА ДОПОМОГОЮ ІННОВАЦІЙНИХ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ

Національно-патріотичне виховання учнівської молоді стає важливою складовою частиною процесу формування зрілої особистості – громадянина, справжнього спадкоємця і продовжувача національних традицій з активною громадянською позицією. Адже патріотизм – одне з найглобальніших людських почуттів, закріплених віками і тисячоліттями, що поєднує в собі любов до своєї Вітчизни, рідної землі, свого народу, своєї матері, бажання зберегти історично-культурну спадщину і готовність до їх захисту. Головне – це включення кожної особистості в конкретну діяльність з творення й примноження багатства і краси своєї Батьківщини [1, с. 6].

Національно-патріотичне виховання – це не мода, це не робота одного дня чи навіть року. Це провідна складова всього освітнього процесу. Це значуща і важлива проблема. Саме тому в школі повинно проводитися багато різноманітних заходів, метою яких є зміцнення і поглиблення найцінніших громадянських якостей молодого покоління, формування їх активної життєвої